

ли съ зло ли въ половинъ часъ ще имашь папагала си, заклевамъ ти са.

Рече и са затече право у мисъ Цецилія. Мисъ Антробисъ сѣдѣше съ брата си въ салона. Персиферъ бѣше момъкъ дваисеть и шесть годишенъ, высокъ, въстъпкъ, ѣкъ, искусень като сичкытѣ креолы въ всичкытѣ тѣлесны упражненія и достоинъ съперникъ на Майриванка; освѣнъ туй хладнокрѣвенъ и припазливъ като него, а още и гордъ и стремителенъ и твърдъ нерасположенъ къмъ братовчето си. Джимъ загорещенъ отъ пактя и разсърденъ отъ докачителнытѣ думы на Аннита, влѣзе въ салона съ не толкъсь миролюбиво расположеніе. Зарадва са като намѣри тамъ Персифера съ мысль да са скара съ полковника и да завладѣе папагала.

— Мисъ Цецилія, рече безъ да поздрави Персифера, помислихте ли си? Ще ли ми продавате Папагала си?

— Съ такъвъ страненъ тонъ говорите, рече Цецилія, Майриванкъ, вый ма оплашихте.

— Мисъ Антрабисъ, рече пакъ Джимъ съ приспнжалъ гласъ, продайте ми папагала, молихъ ви са. Искате ли двѣстѣ хиляды доллары? туй е половината отъ имуществото ми, но го давамъ съ благодареніе.

— Защо ли пакъ толкъсь постоянствовате за този папагалъ? попыта Персиферъ.